

Daniels bok – nummer etthundrafemtiofem

Avslöjandet av Daniels sista syn: en parallell resa för de visa jungfrurna

Jeff Pippenger

2024-03-24

Vi har påbörjat vår betraktelse av Daniels sista syn genom att identifiera Daniel som en symbol för Guds förbundsfolk i den yttersta tiden, och vi har använt den första versen tillsammans med det sista kapitlet för att börja identifiera de profetiska kännetecknen hos detta folk i den yttersta tiden, representerat av Beltesassar. Guds förbundsfolk i den yttersta tiden representerar milleriterna i den första ängelns rörelse och de etthundrafyrtiofyra tusen i den tredje ängelns rörelse. Milleriterna uppfyllde liknelsen om de tio jungfrurna, och denna liknelse upprepas till punkt och pricka i de sista dagarna.

”Jag hänvisas ofta till liknelsen om de tio jungfrurna, av vilka fem var kloka och fem oförståndiga. Denna liknelse har uppfyllts och kommer att uppfyllas in i minsta bokstav, ty den har en särskild tillämpning för denna tid och har, liksom den tredje ängelns budskap, uppfyllts och kommer att fortsätta vara närvarande sanning intill tidens slut.” Review and Herald, 19 augusti 1890.

Erfarenheten hos båda de yttersta dagarnas rörelser är adventismens erfarenhet.

”Liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus 25 belyser också adventfolkets erfarenhet.” Den stora striden, 393.

Milleriterna representerade den första ängelns rörelse, och deras erfarenhet representerades också av församlingen i Filadelfia. År 1856 övergick den filadelfiska milleritiska rörelsen till den laodiceiska rörelsen, och i upproret år 1863 övergick den vidare till den laodiceiska sjundedagsadventistkyrkan.

De etthundrafyrtiofyra tusen representerar den tredje ängelns rörelse, och deras erfarenhet framställdes också av församlingen i Filadelfia. År 1989 avseglades Daniels bok för den laodikeiska sjundedagsadventistkyrkan, och den 11 september 2001 började den laodikeiska adventrörelsen, och i juli 2023 kom övergången tillbaka till den filadelfiska rörelsen.

Beltesassar, eller Daniel, representerar den filadelfiska rörelsen i de sista dagarna, vilken upprepar milleritrörelsens filadelfiska rörelse ”i varje bokstavligt avseende”. Den första versen i den sista synen representerar dessa människor i de sista dagarna, och det sista vittnesbördet i den sista synen måste överensstämma med det första vittnesbördet i den sista synen. Reningsprocessen i Daniels tolfte kapitel identifierar kunskapens tillväxt och de två klasser som därigenom frambringas. Beltesassar är den yttersta framställningen av de visa i de sista dagarna. I Daniels tolfte kapitel finns det minst fem profetiska sanningar som var ankare för milleritrörelsen och som måste upprepas i den tredje ängelns rörelse.

Det första är reningsprocessen som frambringar två klasser av tillbedjare och därigenom uppfyller liknelsen om de tio jungfrurna i både begynnelse- och avslutningsskeendet.

Men du, Daniel, tillslut orden och försegla boken intill ändens tid; många skall fara hit och dit, och kunskapen skall förökas.... Och han sade: Gå din väg, Daniel, ty orden är tillslutna och förseglade till ändens tid. Många skall renas och göras vita och luttras; men de ogudaktiga skall handla ogudaktigt, och ingen av de ogudaktiga skall förstå; men de visa skall förstå. Daniel 12:4, 9, 10.

Skillnaden mellan de visa och de ogudaktiga (dåraktiga) grundar sig på deras förståelse av den kunskapsökning som öppnas i ändens tid, vare sig år 1798 för milleriterna eller år 1989 för de hundra fyrtiofyra tusen, såsom en mental åtskillnad. Guds folk måste förstå att adventismen är liknelsen om de tio jungfrurna i erfarenhet, ty utan den förståelsen kommer de inte att söka förstå när ”ändens tid” för den sista generationen inträdde, eller vilket budskap som då blev upplöst från sitt sigill. Utan förståelsen att den adventistiska erfarenheten är en trestegs prövningsprocess, grundad på en fortskridande utveckling av sanningen, som leder till ett utfall på ”liv eller död”, är det omöjligt att inse varje sjundedagsadventists höga kallelse. Beltesassar representerar ett folk som vet att de har genomgått den reningsprocess som framställs som att bli ”renade, gjorda vita och prövade”. Just denna trefaldiga reningsprocess identifieras uttryckligen som den Helige Andes verk.

Men jag säger er sanningen: Det är för ert bästa att jag går bort. Ty om jag inte går bort, kommer Hjälparen inte till er; men när jag går bort, skall jag sända honom till er. Och när han kommer, skall han överbevisa världen om synd och om rättfärdighet och om dom: om synd, eftersom de inte tror på mig; om rättfärdighet, eftersom jag går till min Fader och ni inte längre ser mig; om dom, eftersom denna världens furste är dömd. Jag har ännu mycket att säga er, men ni kan inte bära det nu. Men när han kommer, sanningens Ande, då skall han leda er in i hela sanningen. Ty han skall inte tala av sig själv, utan vad han hör skall han tala, och det som kommer skall han förkunna för er. Johannes 16:7–13.

Den helige Andes verk i att leda de visa jungfrurna in i ”hela sanningen” kräver att Han tillrättavisar, vilket betyder att förmana eller överbevisa, världen om synd, rättfärdighet och dom, vilka är exakt samma tre steg som frambringar antingen en vis eller en oförståndig jungfru i Daniels tolfte kapitel. Det budskap som Jesus identifierade som den helige Andes verk är ”oljan”, som uppenbarar åtskillnaden mellan de visa och de ogudaktiga i Daniel 12. Guds folk i den yttersta tiden måste förstå kunskapens tillväxt för sin generation, och denna kunskap innefattar deras insikt om att de antingen är oförståndiga eller visa jungfrur i liknelsen i Matteus tjugofemte kapitel.

”Johannes fick se dessa ting i helig syn. Han såg den skara som framställs genom de fem kloka jungfrurna, med sina lampor iordninggjorda och brinnande, och han utropade i hänförelse: 'Här är de heligas tålamod; här är de som håller Guds bud och Jesu tro. Och jag hörde en röst från himlen som sade till mig: Skriv: Saliga är de döda som härefter dör i Herren. Ja, säger Anden, de skall få vila sig från sitt arbete; och deras gärningar följer dem.'”

”Många som hörde den förste och den andre ängelns budskap trodde att de skulle få leva och se Kristus komma på himlens skyar. Hade alla som bekände sig tro sanningen fullgjort sin del

såsom visa jungfrur, skulle budskapet för länge sedan ha blivit förkunnat för varje nation, stam, språk och folk. Men fem var visa och fem var dåraktiga. Sanningen borde ha blivit förkunnad av de tio jungfrurna, men endast fem hade gjort den beredelse som var nödvändig för att förena sig med det sällskap som vandrade i det ljus som hade kommit till dem. Den tredje ängelns budskap behövdes. Denna förkunnelse skulle framföras. Många som gick ut för att möta Brudgummen under den förste och den andre ängelns budskap vägrade att ta emot den tredje ängelns budskap, det sista prövande budskap som skulle ges åt världen.

”Ett liknande verk kommer att fullbordas när den andre ängeln, som framställs i Uppenbarelseboken 18, förkunnar sitt budskap. Den första, den andra och den tredje ängelns budskap kommer att behöva upprepas. Kallelsen kommer att ges till församlingen: ’Gån ut från henne, mitt folk, så att I inte bliven delaktiga i hennes synder.’ ’Fallet, fallet är Babylon, den stora, och hon har blivit en boning för onda andar och ett tillhåll för alla orena andar och en bur för alla orena och avskyvärda fåglar. Ty alla folk har druckit av hennes otukts vredes vin, och jordens kungar har bedrivit otukt med henne, och jordens köpmän har blivit rika genom överflödet av hennes vällust.... Gån ut från henne, mitt folk, så att I inte bliven delaktiga i hennes synder och så att I inte fån del av hennes plågor; ty hennes synder har nått ända upp till himlen, och Gud har kommit ihåg hennes missgärningar’ [Uppenbarelseboken 18:2–5].”

”Ta varje vers i detta kapitel och läs den noggrant, särskilt de två sista: ’Och en lampas ljus skall aldrig mer lysa i dig; och brudgummens och brudens röst skall aldrig mer höras i dig; ty dina köpmän var jordens stormän; ty genom dina trolldomskonster blev alla folk förförda. Och i henne fanns profeters och heligas blod och blodet av alla dem som hade blivit dräpta på jorden.’”

”Liknelsen om de tio jungfrurna gavs av Kristus själv, och varje detalj bör noggrant studeras. En tid skall komma då dörren skall stängas. Vi framställs antingen genom de visa eller de oförståndiga jungfrurna. Vi kan nu inte skilja dem åt, och vi har inte heller myndighet att säga vilka som är visa och vilka som är oförståndiga. Det finns sådana som håller sanningen fången i orättfärdighet, och dessa framträder utåt som de visa.” Manuscript Releases, volym 16, 270.

Som adventister, vilka vid den snart kommande söndagslagen skall kalla män och kvinnor ut ur Babylon, ”framställs vi antingen genom de visa eller de fåvitska jungfrurna.” Den skara som Johannes såg, ”framställd genom de fem visa jungfrurna, med sina lampor iordninggjorda och brinnande”, vilken Johannes vidare identifierade som dem som äger ”de heligas tålmod”, och som ”håller Guds bud och Jesu tro”, är de etthundrafyrtiofyra tusen, vilka är ålagda att hålla Guds bud, utöva Jesu tro och veta att de är jungfrurna i liknelsen i Matteus tjugofem. Inte nog med att de behöver förstå att de antingen är visa eller fåvitska jungfrur, utan de måste upprepa den erfarenhet som Daniel framställer såsom att bli ”renade, gjorda vita och prövade.”

Och de sjöng liksom en ny sång inför tronen och inför de fyra varelserna och de äldste; och ingen kunde lära sig den sången utom de etthundrafyrtiofyra tusen, som var återlösta från jorden. Dessa är de som inte har befläkat sig med kvinnor; ty de är jungfrur. Dessa är de som följer Lammet varthelst det går. Dessa har blivit återlösta från människorna såsom förstlingsfrukt åt Gud och Lammet. Och i deras mun fanns inget svek; ty de är utan fläck inför Guds tron. Uppenbarelseboken 14:3–5.

Det finns åtminstone fem sanningar framställda i Daniels tolfte kapitel, vilka är sanningar förknippade med den första ängelns milleritiska rörelse och som skall upprepas och förstås mer fullständigt av de etthundrafyrtiofyra tusendes rörelse. En av dessa sanningar är den trestegade reningsprocessen som är förknippad med liknelsen om de tio jungfrurna. Den första sanning som William Miller förstod i fråga om profetisk tid var de "sju tiderna" i Tredje Mosebok tjugosex, och den sanningen identifieras i Daniel 12, och det är den första sanningen i den milleritiska historien som där omnämns.

Men du, Daniel, göm orden och försegla boken intill ändens tid; många skall fara hit och dit, och kunskapen skall varda stor. Sedan såg jag, Daniel, och se, där stod två andra, den ene på denna sidan om flodens strand och den andre på andra sidan om flodens strand. Och en sade till mannen som var klädd i linnekläder, han som stod ovanför flodens vatten: Hur lång tid dröjer det till änden på dessa underbara ting? Och jag hörde mannen som var klädd i linnekläder, han som stod ovanför flodens vatten, när han lyfte sin högra hand och sin vänstra hand upp mot himmelen och svor vid honom som lever evinnerligen, att det skall vara för en tid, tider och en halv tid; och när det heliga folkets makt har blivit fullständigt krossad, då skall allt detta vara fullbordat. Och jag hörde, men jag förstod det inte; då sade jag: O, min herre, vad skall slutet bli på detta? Och han sade: Gå du, Daniel, ty orden skall förbli fördolda och förseglade intill ändens tid. Många skall bli renade och gjorda vita och luttrade; men de ogudaktiga skall fortsätta att handla ogudaktigt, och ingen av de ogudaktiga skall förstå; men de visa skall förstå. Daniel 12:4–10.

Detta stycke börjar med att Daniels bok förseglas till ändens tid, och stycket avslutas med att Daniels bok förseglas till ändens tid. Mellan den första och den sista förseglingen av Daniels ord löd det med ed bekräftade vittnesbördet från "Honom, som lever för evigt", "att det skall vara för en tid, tider och en halv tid; och när han har fullbordat att krossa det heliga folkets makt, skall allt detta fullbordas."

Den som avgav detta beedigade vittnesbörd var den som var över vattnen, klädd i linne. Daniel såg en ängel på den ena stranden av floden Hiddekel och en annan ängel på den andra stranden, och en av dessa änglar ställde en fråga, som den som var över vattnen besvarade. Frågan var: "Hur länge?" Detta är samma två inledande ord i den fråga som ställs i vers tretton i Daniel kapitel åtta.

Sedan hörde jag en helig tala, och en annan helig sade till den som talade: Hur länge varar synen om det dagliga offret och förödelsens överträdelse, när både helgedomen och härskaran prisges till att bli nedtrampade? Och han sade till mig: Intill två tusen tre hundra dagar; därefter skall helgedomen renas. Daniel 8:13, 14.

Samma profetiska struktur återfinns i båda samtalen, med undantag för att Daniel i kapitel åtta befinner sig vid floden Ulai och inte vid floden Hiddekel. I kapitel åtta sade en ängel (helig varelse) "till den helige som talade: Hur länge". Det hebreiska ord som har översatts med "denne helige" är det hebreiska ordet "Palmoni", som betyder den Underbare Talräknaren eller Hemligheternas Talräknare. I kapitel åtta var det Jesus (den Underbare Talräknaren) som talade, och en annan helig varelse frågade Jesus (denne helige): "Hur länge?"

I kapitel tolv tillfrågas den som står på vattnet av en ängel som stod på den ena stranden av floden Hiddekel: "hur länge?" Dessa båda avsnitt måste betraktas tillsammans, rad på rad. Den första frågan i kapitel åtta är: "hur länge gäller synen om nedtrampandet av helgedomen och härskaran, vilket först fullbordas genom hedendomen och sedan genom påvedömet?" Frågan i kapitel tolv är: "hur länge skall det dröja till slutet på dessa under?" Det besvurna svaret ges därefter av Palmoni, den underbare Räknaren, som var klädd i linne och stod ovanpå vattnen: "det skall vara för en tid, tider och en halv tid; och när han har fullbordat att förskingra det heliga folkets makt, då skall alla dessa ting vara fullbordade."

Frågorna vid floderna Ulai och Hiddekel är: "hur länge skall synen om Guds folks förskingring pågå, den som fullbordas genom hedendomen och sedan genom påvedömet när de trampar ned helgedomen och härskaran?" Svaret är att nedtrampandet upphör år 1798, när Palmonis verk med att upprätta det milleritiska templet börjar, och därefter avslutas fyrtiosex år senare, år 1844, då helgedomen skulle renas.

I det tolfte kapitlet hörde Daniel samtalet, "men jag förstod det inte." Daniel gav uttryck åt en önskan att förstå, såsom framställs genom att han frågade Kristus: "O min Herre, vad skall slutet bli på detta?" Hans uttryckta önskan att förstå representerade de visa jungfrurnas önskan att förstå, ty hela dialogen var placerad mellan de två hänvisningarna till att Daniels bok skulle vara förseglad intill ändens tid. Daniel representerade den önskan som lades på William Miller att förstå den sanning som förseglades upp i 1798, och den första sanning han leddes att inse var nedtrampandet av helgedomen och härskaran, först genom hedendomen och därefter påvemakten under den tidsperiod då det heliga folkets makt blev förskingrad till uppfyllelse av de "sju tiderna" i Tredje Moseboken tjugosex.

Millers önskan att känna sanningen representeras av Daniels önskan, men Millers förståelse var ofullständig. Daniel representerar Millers önskan, och Beltesassar representerar dem som har en fullständig förståelse av saken och synen. Det finns åtminstone fem viktiga sanningar som utgjorde en del av milleriternas erfarenhet i Daniel kapitel tolv, vilka kommer att få en parallell motsvarighet i de etthundrafyrtiofyra tusendes historia. Den ena är att de uppfyllde och förstod att de uppfyllde liknelsen om de tio jungfrurna, med dess trefaldiga prövningsprocess, och den andra är att de förstår grundstenen för de "sju tiderna" i Tredje Moseboken kapitel tjugosex.

Vi kommer att fortsätta denna studie i vår nästa artikel.

"Då skall himmelriket liknas vid tio jungfrur, som tog sina lampor och gick ut för att möta brudgummen. Och fem av dem var visa, och fem var oförståndiga. De oförståndiga tog sina lampor, men tog ingen olja med sig; men de visa tog olja i sina kärl tillsammans med sina lampor. Medan brudgummen dröjde, blev de alla dåsiga och somnade. Men vid midnatt hördes ett rop: Se, brudgummen kommer; gå ut och möt honom. Då stod alla dessa jungfrur upp och gjorde i ordning sina lampor. Och de oförståndiga sade till de visa: Ge oss av er olja, för våra lampor slocknar. Men de visa svarade: Nej, den skulle inte räcka både för oss och för er. Gå i stället till dem som säljer och köp åt er själva. Men medan de gick bort för att köpa, kom brudgummen, och de som var redo gick in med honom till bröllopet; och dörren stängdes. Därefter kom också de andra jungfrurna och sade: Herre, Herre, öppna för oss. Men han

svarade och sade: Sannerligen säger jag er: Jag känner er inte. Vaka därför, ty ni vet varken dagen eller stunden då Människosonen kommer.”

”Vi lever nu i en synnerligen farofylld tid, och ingen av oss bör dröja med att söka en beredelse för Kristi ankomst. Må ingen följa de fåvitska jungfrurnas exempel och tänka att det är tryggt att vänta tills krisen kommer innan man vinner en karaktärsberedelse för att kunna bestå i den tiden. Det kommer att vara för sent att söka Kristi rättfärdighet när gästerna kallas in och granskas. Nu är tiden att ikläda sig Kristi rättfärdighet — bröllopsklädnaden som gör er skickade att gå in till Lammets bröllopsmåltid. I liknelsen framställs de fåvitska jungfrurna som bedjande om olja, men utan att få den när de begär den. Detta är en sinnebild för dem som inte har berett sig genom att utveckla en karaktär som kan bestå i en kristid. Det är som om de skulle gå till sina grannar och säga: Ge mig din karaktär, annars går jag förlorad. De visa kunde inte ge sin olja åt de fåvitska jungfrurnas flämtande lampor. Karaktären är inte överförbar. Den kan inte köpas eller säljas; den måste förvärvas. Herren har gett varje enskild människa tillfälle att vinna en rättfärdig karaktär under nådatidens timmar; men han har inte berett någon väg varigenom en mänsklig redskap skulle kunna meddela en annan den karaktär som han har utvecklat genom svåra erfarenheter, genom att lära läxor av den store Läraren, så att han kan visa tålmod under prövning och utöva tro så att han kan flytta omöjlighetens berg. Det är omöjligt att förmedla kärlekens väldoft — att ge åt en annan mildhet, takt och uthållighet. Det är omöjligt för ett människohjärta att utgjuta kärleken till Gud och mänskligheten i ett annat.”

”Men dagen kommer, och den är nära inpå oss, då varje sida av karaktären skall uppenbaras genom särskild frestelse. De som förblir trogna mot principen, de som utövar tro intill slutet, kommer att vara de som har visat sig trogna under prövning och test under de tidigare timmarna av sin nådatid och har danat karaktärer efter Kristi likhet. Det kommer att vara de som har odlat en nära gemenskap med Kristus, vilka genom hans vishet och nåd är delaktiga av den gudomliga naturen. Men ingen människa kan åt en annan ge hjärtats hängivenhet och ädla själsegenskaper och fylla hans brister med moralisk kraft. Vi kan var och en göra mycket för varandra genom att ge människorna ett Kristuslikt föredöme och därigenom påverka dem att gå till Kristus för den rättfärdighet utan vilken de inte kan bestå i domen. Människor bör under bön överväga den viktiga frågan om karaktärsdanning och dana sina karaktärer efter den gudomliga förebilden.” The Youth Instructor, 16 januari 1896.